Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
prednesené 3. marca 2016 [1]

Vec C-158/15

Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podala Raad van State (Štátna rada, Holandsko)]

„Právo týkajúce sa životného prostredia — Smernica 2003/87/ES — Systém obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov — Pojem zariadenie — Nariadenie (EÚ) č. 601/2012 — Monitorovanie emisií skleníkových plynov — Palivo vyvezené zo zariadenia“

I – Úvod

1. Systém obchodovania s emisnými oprávneniami podľa smernice 2003/87/ES [2] je jedným z najdôležitejších nástrojov Únie v boji proti klimatickým zmenám. V rámci tohto systému sú uhoľné elektrárne povinné zadovážiť si na uvoľňovanie CO_2 pri výrobe elektrickej energie emisné oprávnenia, takzvané kvóty. Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka otázky, či sa takáto povinnosť vzťahuje aj na prípad uvoľňovania CO_2, ku ktorému dochádza pri samovoľnom zahriatí uhlia v prevádzkovom uhoľnom sklade patriacom k elektrárni.

2. Zahrnutie takýchto emisií by si vyžadovalo, aby sa sklad považoval za súčasť zariadenia elektrárne v zmysle smernice 2003/87. Pojem zariadenie, ktorý sa v tejto súvislosti použije, sa neobmedzuje len na túto smernicu, ale v zhodnom znení sa používa v omnoho všeobecnejšej smernici o priemyselných emisiách, [3] v ktorej má ústredný význam. V prejednávanej veci sa Súdny dvor k tomuto pojmu vyjadrí po prvýkrát. Rozhodnutie v prejednávanej veci bude mať prejudiciálny účinok aj napriek tomu, že sa výklad definície v zmysle jednej smernice nemusí nevyhnutne použiť aj v súvislosti s inou smernicou.

3. Aj v prípade, ak by sa sklad mal považovať za súčasť zariadenia elektrárne, bolo by však uplatnenie predmetných emisií vylúčené vtedy, ak by sa uhlie, ktoré sa stratí v dôsledku samovoľného zahriatia v zmysle článku 27 ods. 2 nariadenia (EÚ) č. 601/2012 [4] posudzovalo ako palivo, ktoré bolo zo zariadenia vyvezené.

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

2 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 13. októbra 2003 o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v spoločenstve, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 96/61/ES (Ú. v. ES L 275, s. 32; Mim. vyd. 015/007, s. 631), v znení nariadenia (EÚ) č. 421/2014…, ktorým sa mení smernica 2003/87… s cieľom vykonať do roku 2020 medzinárodnú dohodu, ktorou sa na emisie z medzinárodnej leteckej dopravy uplatňuje jednotné globálne trhové opatrenie (Ú. v. EÚ L 129, s. 1).

3 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2010/75/EÚ z 24. novembra 2010 o priemyselných emisiách (integrovaná prevencia a kontrola znečisťovania životného prostredia) (Ú. v. EÚ L 334, s. 17).

4 — Nariadenie Komisie z 21. júna 2012 o monitorovaní a nahlasovaní emisií skleníkových plynov podľa smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/87/ES (Ú. v. EÚ L 181, s. 30).

II – Právny rámec

A – *Smernica 2003/87*

4. Rozsah pôsobnosti smernice 2003/87 je v článku 2 ods. 1 vymedzený takto:

„Táto smernica sa vzťahuje na emisie z činností uvedených v prílohe I a skleníkové plyny uvedené v prílohe II.“

5. V rámci definícií uvedených v článku 3 smernice 2003/87 je potrebné poukázať najmä na tieto tri:

„Na účely tejto smernice sa používajú tieto definície:

b) ‚emisie‘ znamenajú uvoľňovanie skleníkových plynov do atmosféry zo zdrojov v zariadení …;

…

e) ‚zariadenie‘ znamená stacionárnu technologickú jednotku, kde sa uskutočňuje jedna alebo viac činností uvedených v prílohe I a akákoľvek iná priamo súvisiaca činnosť, ktorá má technické spojenie s činnosťami vykonávanými v danej prevádzkarni a ktorá by mohla mať vplyv na emisie a znečisťovanie;

…

t) ‚spaľovanie‘ je každá oxidácia palív bez ohľadu na to, akým spôsobom sa využíva teplo, elektrická alebo mechanická energia, ktoré boli vyrobené v tomto procese, a ostatné priamo s tým spojené činnosti vrátane mokrého čistenia odpadového plynu;

…“

6. Povinnosť odovzdávania emisií skleníkových plynov je upravená v článku 12 ods. 3 smernice 2003/87:

„Členské štáty zabezpečia, aby do 30. apríla každého roku prevádzkovateľ každého zariadenia odovzdal množstvo iných kvót ako kvót vydaných podľa kapitoly II, rovnajúce sa celkovým emisiám z tohto zariadenia počas predchádzajúceho kalendárneho roku, ktoré bolo overené v súlade s článkom 15, a aby tieto boli následne zrušené.“

7. Spaľovanie palív v zariadeniach s celkovým menovitým tepelným príkonom vyšším ako 20 MW je jednou z činností uvedených v prílohe I smernice 2003/87. V úvode tejto prílohy sa spresňuje, ktoré procesy sa majú pri spaľovaní zohľadniť:

„3. Keď sa počíta celkový menovitý tepelný príkon zariadenia, aby sa rozhodlo o jeho začlenení do schémy Spoločenstva, spočítajú sa dovedna menovité tepelné príkony všetkých technických jednotiek, ktoré sú jeho súčasťou a v ktorých sa palivá spaľujú v rámci zariadenia. Tieto jednotky by mohli zahŕňať všetky typy kotlov, horákov, turbín, ohrievačov, priemyselných pecí, spaľovacích pecí, vypaľovacích pecí, sušiacich pecí, pecí, sušičiek, motorov, palivových článkov, chemických spaľovacích jednotiek, fakieľ resp. poľných horákov a termických alebo katalytických jednotiek dodatočného spaľovania. Jednotky s menovitým tepelným príkonom nižším ako 3 MW a jednotky, ktoré používajú výlučne biomasu, sa na účely tohto výpočtu neberú do úvahy. …

…

5. Keď sa zistí, že prahová hodnota kapacity akejkoľvek činnosti z tejto prílohy sa v nejakom zariadení prekročí, všetky jednotky, v ktorých sa spaľujú palivá, okrem jednotiek na spaľovanie nebezpečného alebo komunálneho odpadu, sa začlenia do povolenia na emisie skleníkových plynov.“

B – *Nariadenie č. 601/2012*

8. Nariadenie č. 601/2012 podľa jeho článku 1 stanovuje pravidlá monitorovania a nahlasovania emisií skleníkových plynov a údajov o činnosti podľa smernice 2003/87 v období obchodovania systému obchodovania s emisiami v Únii, ktoré sa začína 1. januára 2013, a v ďalších obdobiach obchodovania.

9. Podľa článku 5 nariadenia č. 601/2012 musí byť monitorovanie úplné:

„Monitorovanie a nahlasovanie je úplné a zahŕňa všetky emisie z procesov a zo spaľovania zo všetkých zdrojov emisií a zdrojových prúdov súvisiacich s činnosťami uvedenými v prílohe I k smernici 2003/87/ES a všetkými ostatnými relevantnými činnosťami zahrnutými podľa článku 24 uvedenej smernice, ako aj emisie všetkých skleníkových plynov špecifikovaných v súvislosti s týmito činnosťami, pričom je potrebné vyhnúť sa dvojitému započítaniu.

Prevádzkovatelia a prevádzkovatelia lietadiel uplatňujú primerané opatrenia na zamedzenie vzniku chýbajúcich údajov v rámci obdobia nahlasovania.“

10. Článok 20 ods. 1 nariadenia č. 601/2012 spresňuje hranice monitorovania prevádzkovateľom:

„Prevádzkovateľ určí hranice monitorovania pre každé zariadenie.

V rámci týchto hraníc prevádzkovateľ zahrnie všetky relevantné emisie skleníkových plynov zo všetkých zdrojov emisií a zdrojových prúdov súvisiacich s činnosťami vykonávanými v tomto zariadení podľa prílohy I k smernici 2003/87, ako aj z činností a skleníkových plynov zahrnutých členským štátom podľa článku 24 smernice 2003/87.

Prevádzkovateľ zahrnie aj emisie z pravidelnej prevádzky a mimoriadnych udalostí vrátane uvádzania do prevádzky a vyraďovania z prevádzky alebo havarijných situácií v rámci obdobia nahlasovania, s výnimkou emisií z pojazdných strojov využívaných na účely prepravy.“

11. Článok 21 ods. 1 nariadenia č. 601/2012 upravuje voľbu metodiky monitorovania:

„Pri monitorovaní emisií zariadenia si prevádzkovateľ s výhradou osobitných ustanovení tohto nariadenia zvolí buď metodiku založenú na výpočtoch alebo metodiku založenú na meraniach.

Metodika založená na výpočtoch spočíva v určovaní emisií zo zdrojových prúdov na základe údajov o činnosti získaných pomocou meracích systémov a ďalších parametrov z laboratórnych analýz alebo predvolených hodnôt. Metodiku založenú na výpočtoch možno realizovať pomocou štandardnej metodiky stanovenej v článku 24 alebo metodiky hmotnostnej bilancie stanovenej v článku 25.

…“

12. Článok 27 nariadenia č. 601/2012 upravuje spôsob stanovenia množstva spotreby zariadenia:

„1. Prevádzkovateľ určí údaje o činnosti za zdrojový prúd jedným z týchto postupov:

a) na základe kontinuálneho merania procesu, ktorý spôsobuje emisie,

b) na základe zhrnutia množstiev získaných samostatnými meraniami s prihliadnutím na relevantné zmeny zásob.

2. Na účely ods. 1 písm. b) sa množstvo paliva alebo materiálu spracovaného počas obdobia nahlasovania vypočíta ako množstvo paliva alebo materiálu zakúpeného počas obdobia nahlasovania mínus množstvo paliva alebo materiálu vyvezeného zo zariadenia plus množstvo paliva alebo materiálu v zásobách na začiatku obdobia nahlasovania mínus množstvo paliva alebo materiálu v zásobách na konci obdobia nahlasovania.

…“

III – Skutkové okolnosti a návrh na začatie prejudiciálneho konania

13. Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV (ďalej len „EPZ“) prevádzkuje uhoľnú elektráreň v prístavnej a priemyselnej zóne Vlissingen-Oost, ktorá sa nachádza v blízkosti mesta Borssele v holandskej provincii Zeeland. Súčasný výkon elektrárne je 406 MW a denne spotrebuje v priemere 2 500 ton uhlia. Uhlie sa dodáva loďou do prístavu, ktorý sa nachádza v tejto oblasti. Dodávateľom je spoločnosť uskutočňujúca nakládky s názvom OVET, ktorá sídli v blízkosti prístavu. OVET nakladá uhlie vyložené z lode, ktoré je určené pre EPZ, do dvoch mobilných násypov a následne ho prepravuje na úložisko EPZ, ktoré sa obvykle označuje aj ako uhoľný park.

14. Centrum uhoľného parku sa nachádza približne 800 metrov od hranice uhoľnej elektrárne. Pozemok, na ktorom sa nachádza uhoľná elektráreň, oddeľuje od úložiska verejná komunikácia. Uhlie sa z úložiska nakladá na pásový dopravník s pomocou mostíka. Tento pásový dopravník vedie do uhoľnej elektrárne ponad verejnú komunikáciu. Tam sa uhlie pomelie a následne sa dodá do spaľovacieho zariadenia.

15. V uhoľnom parku môže EPZ umiestniť približne náklady dvoch lodí. Kým sa uhlie spáli v elektrárni, ostane v sklade približne polroka až rok.

16. EPZ spadá do pôsobnosti systému obchodovania s emisiami, a má preto povinnosť za vzniknuté emisie skleníkových plynov odovzdať emisné kvóty. Množstvo potrebných kvót sa stanovuje podľa množstva dodaného uhlia. EPZ však žiada o povolenie znížiť toto množstvo o pevnú percentuálnu sadzbu.

17. Sporné v tejto súvislosti ostáva iba to, či takéto zníženie možno odôvodniť samovoľným zahriatím uhlia. Pod týmto pojmom treba rozumieť to, že časť uhlia sa počas uskladnenia v uhoľnom parku stratí spaľovaním v dôsledku samovoľného zahriatia. Kyslík zo vzduchu nachádzajúceho sa v priestoroch medzi uskladneným uhlím s ním reaguje a vytvára teplo, v dôsledku čoho dochádza k strate časti uhlia. Takýto proces síce vedie k vzniku emisií CO_2, avšak neprispieva k výrobe elektrickej energie v elektrárni.

18. Holandská Raad van State (Štátna rada) preto Súdnemu dvoru Európskej únie predkladá návrh na začatie prejudiciálneho konania o týchto otázkach:

„1. Vzťahuje sa pojem ‚zariadenie‘ v zmysle článku 3 písm. e) smernice 2003/87 na skutkový stav, akým je skutkový stav vo veci samej, keď sa uhlie uskladňuje v uhoľnom parku, v ktorom sa uvoľňujú emisie CO_2 v dôsledku samovoľného zahriatia, centrum uhoľného parku sa nachádza vo vzdialenosti približne 800 metrov od hranice uhoľnej elektrárne, oba pozemky sú navzájom oddelené verejnou komunikáciou a uhlie sa z úložiska prepravuje do elektrárne na pásovom dopravníku, ktorý prechádza ponad cestu?

2. Myslí sa pod pojmom ‚palivo vyvezené zo zariadenia' v článku 27 ods. 2 nariadenia Komisie (EÚ) č. 601/2012 taký skutkový stav, akým je skutkový stav vo veci samej, keď sa uhlie počas uskladnenia v uhoľnom parku stráca spaľovaním v dôsledku samovoľného zahriatia?"

19. Písomné pripomienky predložili EPZ, Holandské kráľovstvo a Európska komisia. Keďže Súdny dvor sa na základe takýchto podkladov považoval za dostatočne informovaný, bolo podľa článku 76 ods. 2 rokovacieho poriadku rozhodnuté, že nebude nariadené ústne pojednávanie.

IV – Posúdenie

20. Podľa článku 12 ods. 3 smernice 2003/87 členské štáty zabezpečia, aby najneskôr do 30. apríla každého roku odovzdal prevádzkovateľ každého zariadenia množstvo kvót rovnajúce sa celkovým emisiám z tohto zariadenia počas predchádzajúceho kalendárneho roku, ktoré bolo overené v súlade s článkom 15. Konanie vo veci samej sa síce ešte netýka odovzdania emisných kvót, ale len overenia podľa článku 15, no aj napriek tomu má výsledok tohto overenia rozhodujúci vplyv na množstvo potrebných kvót.

21. Týmto návrhom na začatie prejudiciálneho konania sa Raad van State (Štátna rada) snaží objasniť, či sa emisie CO_2, ktoré vznikajú samovoľným zahriatím počas uskladnenia uhlia v sklade uhoľnej elektrárne, musia zabezpečiť emisnými kvótami. Obidve otázky sa týkajú posúdenia, či sa má sklad v systéme podľa smernice 2003/87 považovať za súčasť zariadenia elektrárne (pozri časť A nižšie), a prípadne, či sa môže neprihliadať na palivo, ktoré sa stratí samovoľným zahriatím, z dôvodu, že „bolo vyvezené zo zariadenia" (pozri časť B nižšie).

A – *O pojme zariadenie*

22. Zariadenie podľa článku 3 písm. e) smernice 2003/87 znamená stacionárnu technologickú jednotku, kde sa uskutočňuje jedna alebo viac činností uvedených v prílohe I a akákoľvek iná priamo súvisiaca činnosť, ktorá má technické spojenie s činnosťami vykonávanými v danej prevádzkarni a ktorá by mohla mať vplyv na emisie a znečisťovanie.

23. Spaľovanie palív v zariadeniach s celkovým menovitým tepelným príkonom vyšším ako 20 MW sa uvádza v prílohe I smernice 2003/87. Elektráreň EPZ s príkonom 406 MW preto patrí do pôsobnosti systému smernice.

24. EPZ síce zdôrazňuje, že uskladnenie uhlia nie je činnosťou v zmysle prílohy I smernice 2003/87. Sklad uhlia by však mohol byť súčasťou zariadenia elektrárne.

1. O definícii zariadenia

25. Definíciu zariadenia podľa článku 3 písm. e) smernice 2003/87 charakterizujú štyri hlavné znaky. Po prvé sa poukazuje na stacionárny technický celok, kde sa uskutočňuje jedna alebo viac činností uvedených v prílohe I, ako aj po druhé akékoľvek iné priamo súvisiace činnosti, ktoré sú po tretie technicky spojené s činnosťami vykonávanými na danom mieste a ktoré by po štvrté mohli mať vplyv na emisie a znečistenie.

26. Je pravda, že medzi rôznymi jazykovými zneniami existujú rozdiely, pokiaľ ide o otázku, či sa ostatné činnosti priamo súvisiace s hlavnou činnosťou musia vykonávať v rámci technického celku, alebo aj mimo neho.[5] Tieto rozdiely sú však menšie, ako sa zdá.

5 — Pozri Komisia, Guidance on Interpretation of „Installation" and „Operator" for the Purposes of the IPPC Directive, verzia č. 1, apríl 2007, s. 1.

27. Pojem „technický celok“ totiž nie je definovaný a možno ho vykladať flexibilne. Rozhodujúce postavenie musia mať preto ostatné prvky definície, teda priama súvislosť s inými činnosťami podľa prílohy, technické spojenie oboch činností a tiež vplyv na životné prostredie.

28. Tieto znaky definície zariadenia nemožno vykladať reštriktívne, inak by hrozilo, že niektoré emisie skleníkových plynov sa z daného zariadenia vylúčia a vyjmú zo systému podľa smernice 2003/87.

29. Uskladnenie uhlia v mieste, kde sa nachádza elektráreň, na účely jeho následného spaľovania v elektrárni sa síce neuvádza v prílohe I smernice 2003/87, avšak už zo samotnej definície zariadenia vyplýva, že k zariadeniu sa pričlenia aj iné činnosti, aj keď s hlavnou činnosťou, v tomto prípade so spaľovaním, súvisia len nepriamo. V prípade sporného skladovania uhlia takéto nepriame spojenie existuje, pretože skladované palivo je pre prevádzku elektrárenskej pece nevyhnutné.

30. Táto nepriama súvislosť je konkretizovaná prostredníctvom znaku technického spojenia. O takéto spojenie ide vtedy, ak je príslušná činnosť začlenená do spoločného technického procesu s hlavnou činnosťou, ktorá patrí do pôsobnosti smernice 2003/87. Tento predpoklad je v konaní vo veci samej splnený už s ohľadom na existenciu pásového prepravníka vedúceho do elektrárne. Skutočnosť, že obe časti zariadenia sú navzájom oddelené verejnou komunikáciou a je medzi nimi určitá vzdialenosť, je naopak druhoradá.

31. Emisie CO_2, ktoré vznikajú pri samovoľnom zahriatí, napokon ukazujú, že uskladnenie môže mať vplyv na vznik emisií a znečistenie životného prostredia. Nemožno vylúčiť ani iné vplyvy na životné prostredie súvisiace s voľným skladovaním uhlia, napríklad v podobe jemného prachu.

32. Sklad uhlia, o aký ide v konaní vo veci samej, je súčasťou zariadenia elektrárne.

2. O osobitných pojmoch zariadenia

33. Tento záver potvrdzuje aj špecifickejšia definícia zariadenia, ktorá sa uplatňuje v oblasti spaľovania odpadov v zmysle článku 42 ods. 1 smernice o priemyselných emisiách a článku 3 bodu 8 takzvanej smernice Seveso III o kontrole nebezpečenstiev závažných havárií s prítomnosťou nebezpečných látok [6].

34. V prípade zariadení na spaľovanie odpadov sa skladovanie odpadov, teda paliva, definuje výslovne ako súčasť príslušného zariadenia. Aj podľa smernice Seveso III sa za súčasť zariadenia považujú sklady, ktoré sú na jeho činnosť nevyhnutné.

35. Hoci sú tieto dve definície zamerané predovšetkým na osobitné ciele príslušnej právnej úpravy, ich cieľom je rovnako ako v prípade definície podľa smernice 2003/87 snaha o zohľadnenie už regulovaných vplyvov na životné prostredie v čo možno najväčšom rozsahu. V tejto súvislosti poukazujú obidve osobitné definície na to, že súčasťou zariadení sú obvykle aj nevyhnutné skladovacie priestory.

36. Osobitný význam má najmä definícia v oblasti spaľovania odpadov, pretože sa týka spaľovní, pričom aj elektráreň je vo svojej podstate spaľovňou. Z tejto definície vyplýva, že spaľovne pravidelne disponujú skladom paliva.

6 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/18/EÚ zo 4. júla 2012 (Ú. v. EÚ L 197, s. 1).

3. O cieľoch smernice 2003/87

37. EPZ však zastáva názor, že v zmysle cieľov smernice 2003/87 sa pojem zariadenie musí vykladať reštriktívne. EPZ v tejto súvislosti predovšetkým zdôrazňuje, že prevádzkovateľ uhoľného skladu nemôže kontrolovať a ani zabrániť vzniku emisií v dôsledku samovoľného zahriatia.

38. Tento názor vychádza z úvahy, že trhový mechanizmus obchodovania s emisnými oprávneniami má prevádzkovateľov zariadení viesť k tomu, aby emisie CO_2, ktoré vznikajú pri ich činnostiach, znížili v čo možno najväčšom rozsahu.

39. Aj keď by sme predpokladali, že prevádzkovateľ uhoľného skladu skutočne nemôže zabrániť samovoľnému zahriatiu, EPZ neberie do úvahy fakt, že v trhovom mechanizme je tiež bežné, že za istých okolností sa s vykonávaním činností úplne prestane, ak pre vysoké náklady súvisiace s nevyhnutnými emisiami ďalej nie sú konkurencieschopné.

40. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ciele smernice 2003/87 tiež potvrdzujú pričlenenie uhoľného skladu k zariadeniu elektrárne.

4. O nariadení č. 601/2012

41. Hoci na prvý pohľad z nariadenia č. 601/2012 nevyplýva odpoveď na otázku o pripočítaní emisií zo skladu, takéto pripočítanie prinajmenšom nespochybňuje.

42. Zdá sa, že možnosť, aby sa na sklad neprihliadalo, vyplýva z článku 20 nariadenia. V zmysle tohto ustanovenia prevádzkovateľ určí pri každom zariadení hranice monitorovania. Túto právnu úpravu však nemožno vykladať v tom zmysle, že prevádzkovateľ uhoľnej elektrárne môže pričlenený sklad vylúčiť alebo naň neprihliadať.

43. Oprávnenie určiť hranice sa totiž nevzťahuje na zariadenie samotné, ale len na jeho monitorovanie. Obmedzenie monitorovania, ktoré by nezohľadnilo niektoré emisie zo zariadenia, by odporovalo účelu monitorovania. Podľa článku 5 nariadenia má byť totiž monitorovanie úplné a má zahŕňať všetky emisie z procesov a zo spaľovania zo všetkých zdrojov emisií a zdrojových prúdov súvisiacich s činnosťami uvedenými v prílohe I k smernici 2003/87. Samovoľné zahriatie uhlia v sklade je však tiež zdrojom emisií súvisiacim s činnosťou elektrárne, a preto sa musí monitorovať.

5. O iných formách organizácie skladovania

44. EPZ v tomto ohľade žiada logicky o výklad, či prípadná iná organizácia skladovania môže vylúčiť pričlenenie skladu k elektrárni. Na odpoveď na otázky uvedené v návrhu na začatie prejudiciálneho konania by síce takýto výklad nebol nevyhnutný, avšak pri konečnom rozhodnutí v spore medzi EPZ a príslušnými holandskými orgánmi o tom, či sa má sklad zohľadniť, by mohol mať podstatný význam. Súdny dvor by sa preto mal k tejto otázke vyjadriť.

45. Znak *technického* spojenia ukazuje, že nemožno prihliadať na hospodársku organizáciu činnosti, napríklad na to, či ju uskutočňuje iný prevádzkovateľ (outsourcing). Rozhodujúce je skôr jej začlenenie do technického procesu s hlavnou činnosťou, na ktorú sa vzťahuje pôsobnosť smernice 2003/87.

46. Vzhľadom na to normotvorca v odôvodnení 6, ako aj v článku 4 ods. 3 a článku 5 ods. 2 smernice o priemyselných emisiách, v ktorej sa používa takmer zhodný pojem zariadenie, zohľadnil možnosť prevádzkovania rôznych častí zariadenia rôznymi prevádzkovateľmi.

47. Uvedené potvrdzujú aj osobitné definície pojmu zariadenie v oblasti spaľovania odpadov a v súvislosti s riadením nebezpečenstva vážnych nehôd s prítomnosťou nebezpečných látok. Vyplýva z nich, že zariadenia nemožno posudzovať izolovane, ale naopak, že tie spravidla zhŕňajú technický proces, ktorý sa musí posúdiť globálne.

48. Výber technických prostriedkov na prepojenie častí zariadenia preto tiež nemôže mať rozhodujúci vplyv, pokiaľ tieto časti zariadenia technicky súvisia. Používaný pásový dopravník je teda len príkladom technického spojenia. Iné, flexibilnejšie spojenia, akými sú napríklad nákladné vozidlá, by tiež prichádzali do úvahy.

49. Vzdialenosti medzi skladom paliva a miestom spaľovania sa v rámci posudzovania takéhoto technického procesu môže priznať len indikatívny účinok. Čím viac sú od seba vzdialené, tým menšia je pravdepodobnosť, že ide o priamo súvisiaci technický proces. Prechodný sklad, ktorý sa prevádzkuje len na účely zásobovania konkrétnej elektrárne, sa však musí aj v prípade, že sa nachádza vo veľkej vzdialenosti, považovať za súčasť elektrárne.

50. Uvedené by malo podobne platiť aj v prípade dodávok z toho istého skladu iným odberateľom. Takéto dodávky by poukazovali na to, že sklad nie je súčasťou zariadenia. Pokiaľ však hlavným účelom skladu ostane zabezpečovanie dodávok do elektrárne, treba naďalej vychádzať z domnienky, že ide o jediné zariadenie. Takýto výklad podporuje aj nižšie uvedený článok 27 ods. 2 nariadenia č. 601/2012, ktorým je potrebné sa zaoberať. Táto právna úprava totiž zjavne vychádza z predpokladu, že z jedného zariadenia možno palivo dodávať viacerým odberateľom.

51. Z uvedeného vyplýva, že sklad je takmer nemožné vylúčiť zo zariadenia na základe iných spôsobov organizácie. Podnik by naopak musel skladovanie uhlia štrukturálne oddeliť od elektrárne natoľko zjavným spôsobom, aby sa vylúčilo technické spojenie s elektrárňou.

6. O odpovedi na prvú otázku

52. Odpoveď na prvú otázku možno zhrnúť v tom zmysle, že uhoľnú elektráreň a sklad uhlia, ktorý slúži na jej zásobovanie a v ktorom dochádza k vzniku emisií CO_2 v dôsledku samovoľného zahriatia, treba v zmysle článku 3 písm. e) smernice 2003/87 považovať za jediné zariadenie vtedy, ak sú ako súčasti spoločného technického procesu pri prevádzke elektrárne navzájom spojené.

B – *O vývoze zo zariadenia*

53. Svojou druhou otázkou sa Raad van State (Štátna rada) snaží zistiť, či sa pri výpočte emisií nemá prihliadať na množstvo uhlia, ktoré sa spáli v dôsledku samovoľného zahriatia, pretože bolo vyvezené zo zariadenia.

54. Táto otázka vychádza z metódy výpočtu emisií, ktorá je upravená v článku 27 ods. 2 nariadenia č. 601/2012. Podľa tohto ustanovenia sa množstvo spracovaného paliva alebo materiálu vypočíta ako množstvo paliva alebo materiálu zakúpeného počas obdobia nahlasovania mínus množstvo paliva alebo materiálu vyvezeného zo zariadenia plus množstvo paliva alebo materiálu v zásobách na začiatku obdobia nahlasovania mínus množstvo paliva alebo materiálu v zásobách na konci obdobia nahlasovania.

55. Podľa príručky Komisie sa množstvom, ktoré bolo vyvezené zo zariadenia, označuje využitie inými zariadeniami alebo časťami zariadení, ktoré nepatria do pôsobnosti systému podľa smernice 2003/87.[7] O vyvezenie zo zariadenia ide preto vtedy, ak boli palivá skutočne dodané do iných zariadení alebo sa využili v častiach zariadení, ktoré v skutočnosti nepatria do pôsobnosti systému.

56. EPZ však zastáva názor, že aj palivo, ktoré sa stratilo v dôsledku samovoľného zahriatia, bolo vyvezené zo zariadenia. Pritom vychádza z úvahy, že sklad ako taký nepatrí do pôsobnosti smernice 2003/87.

57. Táto úvaha však smeruje len k tomu, aby sa opätovne preskúmal výklad pojmu zariadenie v súvislosti so skladom. Z už uvedených dôvodov je však sklad súčasťou zariadenia elektrárne. Preto ho v rámci uplatnenia pravidiel týkajúcich sa monitorovania emisií zariadenia nemožno zo zariadenia opäť vyňať.

58. Naopak treba konštatovať, že uhlie stratené v dôsledku samovoľného zahriatia sa zo zariadenia nevyváža, ale naopak, v rámci zariadenia oxiduje, a teda sa v zmysle článku 3 písm. t) smernice 2003/87 spáli. Samovoľné zahriatie vyplývajúce zo skladovania paliva určeného na spálenie v elektrárni teda súvisí s hlavným cieľom zariadenia, ktorý odôvodňuje jeho zahrnutie do systému podľa smernice 2003/87.

59. Okrem toho by akýkoľvek iný výklad článku 27 ods. 2 nariadenia č. 601/2012 odporoval cieľom článku 5 tohto nariadenia, ktorým je zabezpečiť úplné monitorovanie všetkých zdrojov emisií zo zariadenia.

V – Návrh

60. Navrhujem Súdnemu dvoru, aby rozhodol takto:

1. Uhoľnú elektráreň a sklad uhlia, ktorý slúži na jej zásobovanie a v ktorom sa v dôsledku samovoľného zahriatia uvoľňuje CO_2, treba v zmysle článku 3 písm. e) smernice 2003/87/ES o vytvorení systému obchodovania s emisnými kvótami skleníkových plynov v Spoločenstve považovať za jediné zariadenie vtedy, ak sú ako súčasti spoločného technického procesu pri prevádzke elektrárne navzájom spojené.

2. Uhlie, ktoré sa počas skladovania v sklade elektrárne stratí v dôsledku samovoľného zahriatia, sa nepovažuje za „palivo vyvezené zo zariadenia“ v zmysle článku 27 ods. 2 nariadenia (EÚ) č. 601/2012 o monitorovaní a nahlasovaní emisií skleníkových plynov podľa smernice 2003/87.

7 — „The Monitoring and Reporting Regulation – General guidance for installations. MRR Guidance document no. 1“, príručka Európskej komisie zo 16. júla 2012, s. 60.